

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-சூ] பிலவங்களு மார்கழிமீ [பகுதி-2.

ஸ்ரீபெரியாழ்வாரும் பாண்டியனும்.

“செந்தமிழ்” இரண்டாந்தொகுதி, மூன்றாம் பகுதியில், பெரியாழ்வார் திருமாலிருஞ்சோலைத் திருப்பதிகத்தே “கொன்னவில் கூர்வேற்கோன் நெடுமாறன் தென்குடற்கோன் தென்னன் கொண்டாடுந் தென்றிருமாலிருஞ் சோலையே” என்று தங்காலத்து விளங்கிய “நெடுமாறன்” என்னும் பாண்டியனைக் குறித்தனாரென்றும், அப்பெயருடைய பாண்டியன் வேறெவருமின்மையால், அவன் இறையனார் களவியலுரையிலும் பிறவற்றிலும் கூறப்படும் நெல்வேலிவென்ற நெடுமாறனேயாதல் கூடுமெனவும் எழுதியிருந்தேன். வேறு சாஸனமுதலிய கருவிகளில்லாதபோது ஆழ்வார் சரித்திரவாராய்ச்சி செய்யுங்கால், முன்கூறியபடி கருதல் ஆவசியகமாயிற்று. என் கருத்தை, அப்போது சரித்திரவாராய்ச்சி வல்லார்களில் ஆகேகூடிக்க அது பற்றிச் செந்தமிழ்வாயிலாக வாத நிகழ்த்துமுண்டு. ஆனால் யான் பெரியாழ்வார்காலத்துப் பாண்டியன் இன்னானென்று அப்போது கூறியதை நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்தற்கேற்ற கருவிகள் சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளமையால் அவ்விஷயத்தை யெழுந்தாயும் சோதித்தல் இன்றியமையாதாகிறது.

என் கண்பர் ஸ்ரீமாந்-கோபிஷதராயரவர்கள் “இறையனாரகப் பொருள்” என்னுந் தலைப்பின்கீழ் எழுதிய வியாசம், இப்பகுதியில், அடுத்ததுப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனில், மதுரை ஜில்லா சின்னமனூரில் அகப்பட்ட தாமிரசாஸனத்துப், பாண்டியர்களது வமிசாவளி கூறப்பட்டுள்ள விஷயம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வமிசாவளி ஏனையிடங்களிற்கண்ட சாஸன வரலாறுகளோடு பொ

ருத்தம் பெறுதலுற் பெரிதும் உறுதியுடையதுதன்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வமிசாவளி ஐயந்தவாமமன்முதல் இராஜசிம்மனீரூன ஒன்பத தலைமுறைகளைக் குறிக்கின்றது. அவற்றள் முதலவனாகிய ஐயந்த வர்மன்மகனுக்குக் கூறப்பட்ட பெயர்களாகிய பராங்குசன், அரி கேசரி, சங்கரமங்கையிற் பல்லவனை வென்றவன் என்பவை, இறையனூர்களையிலுரையிற் காணும் பாண்டியனைக் குறிப்பதென்பதையும் சிறுவந்தையும்பற்றி ராயரவர்கள் அவ்வியாஸத்தில் நன்குவிளக்கியிருக்கிறார்கள். அதனால், அக்களையிலுள்ள உதாரணச்செய்யுள்கள், நந்திபோதபல்லவனுடன் போர்புரிந்தவனும் இற்றைக்கு 1130-வருஷங்கட்கு முன்னிளக்கியவனும் பாண்டிய வமிசாவளியிற்கண்ட ஐயந்தவர்மன்மகனுமாகிய மாறவர்மன் அல்லது நெடுமாறனைப்பற்றி யதென்பது விளக்கமாகின்றது. இனி, அம்மாறவர்மன் மகனாக அவ்வமிசாவளியிற் காணப்படுவோன் மாறஞ்சடையன் என்பான். இம் மாறஞ்சடையன் சாஸனமிரண்டு, வெவ்வேறிடங்களிற் கண்டவை முன்னரே வெளிவந்துள்ளன. * அவ்விரண்டிலும் இப்பாண்டியன் மாறவர்மன் மகனென்றே கூறப்படுகின்றான். இம்மாறஞ்சடையன் காலம் கி. பி. 770. எனவே இறையனூர் அகப்பொருளுரையிற்கண்ட பாண்டியன் மகனே இம்மாறஞ்சடையனென்பதும் ஐயமறத்தெளிவாகின்றது. இவை நிற்க,

இனி, பெரியாழ்வார் “கொன்னவில் கூர்வேற்கோள் நெடுமாறன் தென்கூடற்கோள் தென்னன் கொண்டாடுத் தென்றிருமாளி ருஞ்சோலையே” என்னும் தொடரில் ஆண்ட பாண்டியன் யாவன் என்பதே கேள்வி. எனது முன்னெழுத்துப்படி, இறையனூரகப் பொருளுரையிற் கண்ட நெடுமாறனை ஆழ்வாராற் குறிக்கப்பட்டவனாயின், இவன் சிவபத்தி யிக்கானாக அக்களையிலுரை உருசு, உசுசு-ஆம் உதாரணச்செய்யுள்களிற் கூறப்படுதலாலும், வழங்கும் அதுவேயாதலாலும், அவன் பெரியாழ்வாரால் பரம வைஷ்ணவனென்ற பரிமாணிக்கப்பட்டானென்பதற்கு மாறாகும்: ஆயினும், அக்காலத்து அரசர்கள், புறமதத்தேவையின்றி வைதிகர்களை ஒப்பவைத்து ஆதரிக்கும் முறையில், பெரியாழ்வாரை அவரதுபெருமைபற்றி அபி

* ஸ்ரீ கோபிகாதாராயவர்கள் எழுதிய “மாறஞ்சடையன் I” (செந்தமிழ்த் தொகுதி-சு; பக்-௩௩௩)

மானித்திருத்தல் கூடுமென்று கருதலாகும். ஆனால் இவ்வாறு கொள்வதிலும், மேற்கூறிய மாறவர்மன் மகனாகிய மாறஞ்சடையனே ஆழ்வார் கூறும் நெடுமாரன் என்று கொள்வதற்குப் பெருத்த சியாயங்கள் உள்ளன. ஸ்ரீமாத்-கோபினாதராயவர்கள் நம் செந்தமிழில் மூன்று வெளியிட்ட “மாறஞ்சடையன் I” என்னும் அரியபெரியதொரு விஷயத்தில், அப்பாண்டியன் காலத்துச் சாஸனங்கள் சிலவற்றை உதகரித்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் “மெட்ரான் மியூலியம் பிளோட்ஸ்” என்ற சாஸனத்தே, மாறஞ்சடையனை “பாண்டியநாதன் பண்டிதவத்ஸலன் வீரபுரோகன் விசுரமபாரகன் பராந்தகன் பரமவைஷ்ணவன் ரூனாகி தின்றிலங்கு மணிரீண்முடி நெடுஞ்சடையன்” என்று புகழ்ந்துள்ளது. அன்றியும், அதிலேயே, “கொங்கழி அடிப்படுத்த.....காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் புக்குச் திருமாலுக்கமர்ந்துறையக்குன்றமன்னதோர் கோயிலாக்கியும்” போந்தான் எனக்கூறப்படுதலோடு, இவனும் இவன் அமாத்தியர்களாலும் திருமால்கைக்கரியம்சிறக்கச்செய்யப்பட்டதென்று ஆணைமலையிலுள்ள சாஸனங்களாலும் விளக்கமாகின்றது. இவற்றால் மாறவர்மன் சிவபத்தி மிக்கானாபினும், அவன் மகன் மாறஞ்சடையன் “பரமவைஷ்ணவ”னென்பது தெளிவாம். இவ்வாறு, பழைய பாண்டியருள்ளே “பரமவைஷ்ணவன்” என்று கூறப்பட்ட அரசர் வேறெவருமில்மையாலும், ஆழ்வார் கூறும் நெடுமாரனென்னும் அடைக்கேற்ப நெடுஞ்சடையன் என மாறஞ்சடையனை வழங்கியிருத்தலாலும் அவனும் அவன் மந்திரிகளும் திருமால்கைக்கரியஞ் சிறப்பாகச் செய்திருத்தலாலும்—பெரியாழ்வார் காலத்துப் பாண்டியன் அம்மாறவர்மன் மகனென்று கொள்ள சியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. பின்வந்த சோழர் முதலிய அரசரில் சிவபத்தி மிக்குவிளங்கிய இராஜராஜன், குலோத்துங்கன் முதலியவர்களைக் கூடப் “பரமசைவன்” என்ற பெயரால் அழைத்தவழக்கம் சாஸனங்களாற் றெரியவில்லை; அங்கனமிருக்க, மாறஞ்சடையனைப் “பரமவைஷ்ணவன்” என்னும் அடையால் விசேடித்த சாஸனங்கூறுதலேகோக்கும்போது, அப்பாண்டியனே பெரியாழ்வார்போன்ற ஆழ்வாராற்புகழப்பட்ட பெருமையுடையவனாகத் வேண்டுமென்பது திண்ணமாகிறது. இங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து “நெடுமாரன்” என்பது மாறவர்மனுக்கும் அவன்

மகன் நெடுஞ்சடையனுக்கும் வழங்கியதேன்று கொள்ளவேண்டும். இம்மாறஞ்சடையனே ஆழ்வாராற் குறிக்கப்பட்டவனென்பதற்கு மற்றொரு பிரபலவேதாவும் காணப்படுகிறது. ஆழ்வார்களில் எவரும், மலைநாட்டிலுள்ள திருப்பதிகளையன்றி, கொங்கு நாட்டில் திவ்ய தேசங்கள் உண்டென்று கருதி, அந்நாட்டைச் சிறப்பித்த செய்தி தெரியவரவில்லை. ஆனால், பெரியாழ்வார் “வேலிக்கோல்” என்னும் ஆறந்திருப்பதிகத்து இரண்டாம்பாகரத்தில்” “கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியூரும்பேரும், எங்குந்திரிந்து விளைஉாமென்மகன்” என்று, திருமால் கொங்குநாட்டிலும் கோயில்கொண்ட லிஷயத்தைக் குறிப்பிடுவதோடு அதனை முதற்கண் வைத்தும் சிறப்பித்தருளியிருக்கிறார். இதனை நோக்கும்போது, “கொங்குமியடிப்படுத்தும் காஞ்சியாய்ப் பேரூர்புக்குத் திருமானுக்குக் குன்றமன்னதோர் கோயிலாக்கி”யவனும் “பரமவைஷ்ணவ”னுமாகிய பாண்டியனது அருஞ் செயல்களைக் கண்டருளி அதனைப் பெரியாழ்வார் குறிப்பிட்டா ரென்று நன்றாகவிளங்குகிறது. ஆழ்வாருடைய “கொங்குக்குடந்தையும்” என்னுந் தொடர்க்கு வியாக்கியானமெழுதுமிடத்தில், கொங்கு நாடு திவ்யதேசமுடையதாகாமையால் அந்நாட்டை ஆழ்வார் கூறியிரார் என்று கருதி, “கொங்குக் குடந்தை யென்பதின் வல்லொற்று மெல்லொற்றாய்த்” என வேறுரை கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், அம்மாறஞ்சடையன் வைபவங்களுள் “குருசரிதக் கொண்டாடி” வருபவனென்று சாளுனத்துக் காணப்படுகிறது. இது, “பாண்டியன் கொண்டாடப்பட்டர் பிரான்வந்தான்” என்றபடியும், குருபரம்பரைகளின்படியும் பாண்டியனுக்கு ஞானசாரியரான பெரியாழ்வாரைச் குறிப்பதென்றே நன்றாகப் புலப்படுகிறது: குரு என்பது ஞானசாரியனைக் குறிக்குஞ்சொல்லன்றே. இங்ஙனம் பெரியாழ்வார் காலத்துப் பாண்டியன், “பரமவைஷ்ண” வனாயும் திருபரல் கக்கங்கரியபரனாயும் விளங்கியதனானன்றே, அவ்வாழ்வார் தமக்குத் திருமால் அறுக்கிரகித்த பெருந்தகைமைக்கு “பருப்பதத்துக் கால்பொறித்த பாண்டியர் குலப்பதிபோல், திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்-மேற்பொறித்தாய்” என உவமித்தருளினார்? அத்தகைய பெருமைக்கும் “பரமவைஷ்ண” வத்துவத்திற்கும் மேற்கூறிய நெடுஞ்சடையனே ஏற்றவனாதலோடு, அவனைப்போன்ற பாகவதோ

த்தமனை பழையபாண்டியன் வேறெவனும் தெரியவராமையால், பெரியாழ்வார் காலத்தவன் மாறவர்மன்மகன் என்றே கொள்ளுதல், அதனை மறுக்கத்தக்க வேறுதாரம் இல்லாதவரை, முடிபாகக் கூறலாம்.

இனி, பெரியாழ்வார் கூறிய பாண்டியனுக்கு, ஸ்ரீவில்லபன் என்பது பெயரென்று குருபரம்பரைகளிற் கூறப்படுகிறது. இப்பெயர், மேற்கூறிய மாறஞ்சடையன் கொட்பேரனும் வரகுணமஹாராஜன் புத்திரனுமாகிய ஏகவிரன் என்பவனது நாமங்களுள் ஒன்றாகச் சின்னமணூர்த்தாயிர சாஸனத்திற் காணப்படுகின்றது. ஆனால், இவன் பரமவைஷ்ணவனென்றேனும் திருமால் கைக்கரியஞ்செய்தவனென்றேனும் தெரியவராமையானும், ஆழ்வார் கூறிய “நெடுமாதன்” என்பதினுள்ள நெடுமைபடை இவனுக்கும் காணப்படாமையானும், கொங்குநாட்டை ஆழ்வார் தீவ்யதேசமாகக் கூறுதற்கும் “குருசரிதம் கொண்டாடி” என்பதற்கும் நிறவற்றுக்கும் நெடுஞ்சடையனே பொருந்துதலானும் அல்லேகவிரனை ஆழ்வார் குறித்தவரென்று நிச்சயித்தல் கூடவில்லை. அன்றியும் ஸ்ரீவில்லபன் என்னும் பெயரை, இவனையென்றி இவன் பிள்ளேர் சிலரும் தரித்து வந்தமை தெரிதலால், அப்பெயர் பாண்டியவமிரத்திற் பலர்க்கு வழங்கியிருப்படி, அந்நெடுஞ்சடையனுக்கும் வழங்கியிருத்தல் கூடுமென்று கருதலும் இயுக்காத.

பத்திராசிரியர்.

இறையனாகப்பொருளுரை.

0

சிலமாதங்கட்குமுன் இத்தலைப்புடன் ‘தமிழக’த்தில் ஸ்ரீமணியா சுவேபுத்தி அதில் இறையனாகப்பொருட் சூத்திரங்களையும், அவைகளினுரைபையும், அவைகளின் காண்களையும் பற்றி எழுதினேன். சூத்திரங்களின் காலத்தையும், உரைரின் காலத்தையும் நன்றாக கிரீகி வினாத்துவதற்கவசியமான சில விஷயங்கனிப்பொழுது சிலைத்திருப்பதினால் மறுபடியும் இவ்விறையனாகப்பொருளைப்பற்றி யெழுதவசியமாயிற்று.

பெரியகுளம்தானாகவைச்சேர்ந்த சின்னமணூரில் என்னவன்பர் ஸ்ரீமாத்-கோ. வெங்கோபராயர் ஒப்புராதன தாயிரசாஸனத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அது பழைய பாண்டியவம்சத்தில் சில அரசர்கள் பெயரையும் அவர்கள் த உறவையும் அடியில்வருபாறு கொடுத்திருக்கிறது:—

* தமிழகம்-தொகுதி 2-பக்கம்.

† Ep. An. Rep. for the year 1906-7.

1. ஜயந்தவர்ம்மன்
இவன் மகன்
2. மாறவர்ம்மன், பராங்குசன், அரிகேசரி, அஸமஸமன், அலங்கிய
னிக்ரமன், அகாலகாலன், சங்கரமங்கையில் பல்லவனை வென்றவன்
இவன் மகன்
3. ஜடிலவர்ம்மன், பராந்தகன் I.
இவன் மகன்
4. இராஜசிம்மன் I.
இவன் மகன்
5. வரகுணமகாராஜன் I.
இவன் மகன்
6. மாறவர்ம்மன், ஸ்ரீவல்லவன், ஏகவிரன்; மாயபாண்டியனையும், கேர
ளனையும், சிங்களனையும், பல்லவனையும், வல்லபனையும் ஜயித்தவன்.
இவன் மக்கள்
7. வரகுணவர்ம்மன் II.
8. பராந்தகன் II.
விராராயணன்;
கரகிரியில் போர்வென்றவன்,
உக்கிரனைப்பிடித்தவன்.
சடையவர்ம்மன்
X
வானவன் மகாதேவி.
இவர்கள் புதல்வன்
9. இராஜசிம்மன் II. அபிமாநமேரு,
மந்தாடுகளாவன், மாறவர்ம்மன்.

மேற்கூறிய அரசர்களில், ஜடிலவர்ம்மனாகிய பராந்தகன் என்னு
மரசன் (வம்சஸி நுகூதத்தில் மூன்றாவன்) சாஸனங்களையும், அவற்
றில் கண்ட வருஷத்தையும், 'செந்தமிழ்'—தொகுதி 4, பக்கங்கள்
335-336-ல் முன்னரே யெழுதிபுள்ளேன்.* இவன்காலம், ஆனை

* அதில் இவனை முதல்மாறன்சடையனென்று எழுதியிருக்கிறேன்.
இவனுக்குமுன்னரும் பலரிப்பேர் தரித்திருந்தனர் என்பதனால், முதல் என்
னும் அடைமொழி வலாத.

மஹிசாஸனத்தால் கி. பி. 770-என்றுதெரியும். ஆதலால் இவன் தந்தைபாகிய பராங்குசனாகிய அரிகேசரி மாறவர்மன் கி. பி. 770-க்கு முந்தியிருக்கவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இஃதன்றி, இப் பராங்குசன் சங்கமங்கையிற் பல்லவனுடன் செருச்செய்துள்ளான் என்று சின்னமனூர்ச்சாஸனத்தால் வெளியாவதால் இச்சண்டை நந்திவர்மன் பல்லவமல்லவேண்டும், அவன் சேனாபதி உதயசந்திரனோடும் நடந்ததாக வேண்டும். ஏனெனில் உதயேந்திரசாஸனத்தில் பிற் கூறிய இருவரும், திரமிளவரசர்களை எதிர்த்து சங்கரக்கிராமம் * நெல்வேலி முதலிய ஊடுகளில் போர்செய்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வுத்தங்கள் சுமார் கி. பி. 760-ல் சிசுந்திருக்கவேண்டுமென்பது சரித்தரால் விளங்குகிறது. ஆதலால் பராங்குசனாகிய அரிகேசரி மாறவர்மன் கி. பி. 760-ஊரையிலாவது இருந்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் இவன் கி. பி. 8-ம் நூற்றாண்டின் ஊடுவில் வாழ்ந்தவன் என்பது சித்தம். இஃது இவ்வாறிருக்க,

இறையனாகப்பொருளுரையில் உதகரிக்கப்பட்டு என்களிட்ட முந்தாற்றுச்சில்லறைப்பாட்டுக்களும் ஒரு கோவையைச் சேர்ந்ததாகவும், அக்கோவை நெடுமாறன்னுமோர் அரசன் மேற்பாடப்பட்டதென்றும் விளங்குகிறது. இந்நெடுமாறன் கோவையி லிவ்வரசன் பற்பல ஊடுகளில் சண்டை செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவைகளில் சங்கமங்கை † நெல்வேலிகளும் காணப்படுகின்றன ‡ அன்றியும் இவ்வரசனுக்கு அரிகேசரி, பராங்குசன் என்னும் பெயர்களும் உளவென்பதும் மேற்படி கோவையின் சிலபாட்டுக்களால் தெரியவருகிறது. இவன் இப்பெயர்களைத் தரித்திருத்தல், சங்கமங்கை, நெல்வேலிமுதலிய ஊடுகளில் பொருதிருத்தல் முதலிய விஷயங்கள் சின்னமனூர்ச்சாஸனத்தில் கூறிய விஷயங்களை நிரூபித்திருக்க

* இது சங்கமங்கை என்பதன் வடமொழிப் பெயர்ப்பு (S. I, 1; Vol II; p.)

† இது காஞ்சிபுரத்துப் பக்கத்திருக்கிறது. இது சாக்கிய நாயனார் பிறந்தவிடம். பெரியபுராணம், சாக்கியநாயனார் புராணத்திற் காண்க.

‡ இறையனாகப்பொருளுரை 106-1-15 - ம் உதகரிக்கச் செய்யுள்களில் நெல்வேலியும்; 202-266 --ம் பாடல்களில் சங்கர மங்கையும் கூறப்படுதல் காண்க.

தலால், அகப்பொருளிற் கூறப்பட்டுள்ளவனும், சாஸனத்தில் கூறப் பட்டுள்ளவனுமாகிய மாறவர்மர்களொருவனே என்பதுதோன்றும் இவன் காலம் முன்னமேயே, 8-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பாகமென்றும், இவன் நந்திவர்மன் பல்லவமல்லனோடு சககாலத்தா னென்றும் சொன்னோம்.

நெடுமாறனைப்பற்றிக் கூறுகின்ற அக்கோவையானது கி. பி. 760-க்கு மேற்பட்ட காலத்தில் தான் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். இதன்பாட்டுக்களை உதகரித்த உரைகாரர் கி.பி. 760-க்குப் பிற்பட்ட வராவார். இப்பொழுது இவ்வரைகாரர் நக்கிரரேபெனின் இவர் காலம் கி. பி. 760-க்குப் பிறகெனல்வேண்டும். ஆயின் இவருக்குத் தொன்றுதொட்டுக் கூறும் நெடிய பழங்காலத்துக்கும், 760 கி. பி. க்கும் மிகவும் முரண்படும். ஆதலால் உதகரித்தவர் முசுரியாசிரியர் நீலகண்டனாரோ அவர் மாணாக்கரோ என்னவேண்டியவரும். அதற்கேற்ப “உரை யிங்ணம் வருகின்றது” என்று பாயிரத்தில் சொல்லி நக்கிரருக்குப்பின் பத்துப்பெயர்கள் கொடுத்திருக்கிறது. ஆதலால் உரை முதன்முதல் நக்கிரரால் வாய்ப்பாடமாக உரைக்கப்பட்டு வழிவழியே இழிந்து முசுரியாசிரியர்காலம் வரையும்வந்தபின் அவர் சிஷ்யர் அதைக்கொகுத்து, அதற்குதாரணமாகக்கோவையைஉதகரித்து எட்டிலேற்றி இப்போதுள்ள பாயிரத்துடன் புத்தகரூபமாய் அமைத்தார் என்பதுதான் தரும். அப்படியாயின் நக்கிரர்காலம் யாது?

புத்திர பெளத்திரபாரம்பரியமாய் வரும் வமிசங்கனித்தலைமுறை க்கு 30-வருஷமென்று கொண்டிகாலங்கணிப்பது வழக்கம்; இவ்வாறு கணித்தல் நிகர்ச்சரியான காலத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்பது பல வகையாலும் அறிந்துகொண்ட விஷயம். நக்கிரரும், அவரை அடுத்து வந்த பத்துப்பெயரும் வெவ்வேறு தலைமுறையாரென்று கொள்ளினும், நீலகண்டனருக்குமுன் பத்தாம் தலைமுறையினரான நக்கிரர் சுமார் கி. பி. 470-ல் இருந்தவரென்ன வேண்டும். (கி. பி. 760-300, 460 கி. பி.) அதாவது நக்கிரர் கி. பி. 460-க்கு முற்பட்டகாலத்தாராகக் கொள்ள இடமில்லை. மேற்கூறிய பதின்மர்

வெவ்வேறுதலைமுறையாரல்லர், சிற்சிலர் சககாலத்தாரெனின், நக்கீரர் காலம் இன்னம் கி. பி. 760 பக்கம் நெருங்கும். வெவ்வேறு தலைமுறையினர் அல்லது ஏககாலத்தார் என்பது ஒன்றும் விளங்காதவரையில், நக்கீரர் கி. பி. 460 முதல் 760 வரைப்பட்ட காலத்தி லிருந்தாரென்றும், 460 கி. பி. க்கு முன்பு எவ்வாற்றானும் இருந்திருக்க முடியாதென்றும் சொல்லவேண்டும்.

நக்கீரர் காலத்திற்குள்ள இறையனார் என்பவர் களவியல் சூத்திரங்கள் செய்தாரென்றும், அதற்கு நக்கீரருட்பட பலர் உரையியற்றினரென்றும் பிரசித்தமாய்க்கொற்றி விஷயம். உப்படியாயின், சூத்திரங்கள் இயற்றிய காலமும் நக்கீரர்காலமாகிய கி. பி. 460-760 க்குள்ளாகவேண்டும்.

து. அ. கோபிநாதராவ்.

நல்லொழுக்கம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

[இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்ப்பு.]

அவர் கண்யமுள்ள சாதாரண மனிதர். 'ஸேன்ட் போர்ட்,' மெர்ட்டன் கிரந்தகர்த்தாவாகிய 'தாமஸ்டே' இன் மாணாக்கராகிய ஸேபிரினாஸிட்னி என்பவனை மணஞ்செய்தார் என்பதைத்தவிர அவரைப்பற்றி வேறுயாதும் தெரியவில்லை. "அவர் மேதானிகளுக்குள்ள மிகவும்கூலாதாரணமான சிலகுற்றங்களை யுடையவர் என்று ம், கடினமான வேலையை வெறுத்தவர்" என்றும், சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இதைவிட வேறுதப்பு அபிப்பிராயம் கிடையாது. பெரிய மேதானிகள், ஒருவருட்கிலக்கின்றி, மிகவும் கடினமான அளவிற்கு முயற்சிபுடையவராய் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சாதாரண மனிதர்களைவிட அதிகம் வேலைபார்த்தது மட்டுமின்று, தங்கள் வேலைகளில் மிகவும் உயர்ந்த மனோகருவங்களையும் மிகவும் சிரமத்தையான ஊக்கத்தையும் விளக்கியிருக்கின்றனர். பெரிதும் நிலைத்தான எப்பொருளும் தக்கண ஐயமன்று. மேதையால் உண்டானபெரியவேலைகள் பெருந்தன்மையான பொறுமையாலும் உறுதியுடையவராய் நிறைவேற்றியுள்ளனர்.

அதிகாரமானது வேலைசெய்ப்பவர்களுக்குத்தான் உரியது. சோம்பேறிகளுக்கு அதிகாரமே கிடையாது. உழைப்பும் பிரயாசையும் எடுப்பவர்தான் உலகத்தையாளும் புருஷராயிருக்கின்றனர். தாளாண்மையில்லாத எவனும் முன்னிலைபெற்ற இராஜதந்திரியாயிருந்ததில்லை. 'பிரயாசைகொண்டுதான் அரசர் ஆள்கின்றனர்' என்று 'பதினான்காம் லூயிஸ்' என்பவர்கூடச் சொல்லியிருக்கின்றனர். 'கிளாரெண்டன்' என்பவர், 'ஹேம்ப்ட்டெனை' ப்பற்றி விவரிக்கும் கால், அவர் தாளாண்மை ஜாக்கிரதை விஷயத்தில் மிக்க உழைப்பாளிகளாலும் இளைப்பிடுக்கத்தகாதவரும், மிகத்தந்திரமும், கூர்மையுமுள்ளவர்களாலும் வளர்க்கக்கூடாத புத்தியுடையவரும், அவருடைய புத்திக்குத்தக்க சரீர்திடத்தையுடையவருமாயிருந்தார் என்று சொன்னார். ஹேம்ப்ட்டன் என்பவர் தாமே சுமத்திக்கொண்ட கஷ்ட சாத்தியமான கடமைகளின் மடுவே ஒருகாலத்தில் தன் தாயாருக்கு எழுதியது வருமாறு "என்னுடைய ஜன்மம் உழைப்பைத்தவிரவேறின்று. அநேக வருஷங்களாகச் சிலகாலம் ஜனங்களுக்கும், சிலவேளை அரசர்களுக்குமாக உபயோகப்பட்டு வந்திருக்கிறது. என் அருமைமுள்ள பெற்றோருடைய கடமையைச்செலுத்தவாவது அவர்களுக்கு எழுத்தனுப்பவாவது, அவ்வளவிற்கு நேரம் மிஞ்சவில்லை. குடியரசின் மந்திரிகள் அனைவரும் உள்ளபடியே மிக்க உழைப்பாளிகளாயிருந்தார்கள். 'கிளாரெண்டனுக்கூட உத்தியோகத்திலிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இளைக்காதமுயற்சியும் தாளாண்மையுமுடையவராயிருந்தார்."

வேலைத்திறமையில் விளங்கிய இதேவிதமான ஊக்கத்தவமரானது தற்காலத்திலும் சென்றகாலத்திலும் முன்னுக்குவந்த ஒவ்வொருவரிடத்திலும் பிரகாசித்திருக்கின்றது. 'அன்டிக்கார்ன்' தானிய இறக்குமதிவிஷயமான சட்டநிருபணகாலத்தில் 'காப்டன்' என்பவர் ஓர் இஷ்டனுக்கு எழுதுகையில் ஒருநிமிஷங்கூட சாவகாசத்திற்கு இடமின்றி ஓர் குதிரைபோலத் தான்வேலைசெய்வதாக பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். 'லார்ட் பிரோஹாம்' என்பவரும் இஹையாத கறுசறுப்பும் உழைப்புமுடைமைக்கு விசேஷசான்றாயிருந்தனர். 'பால்மெர்ஸ்டன்' என்பவர் தன்முயற்சிக்குரிய தத்வங்களையும், தன்பரிசுத்தமான வினோதருணத்தையும், நன்மையான சுபாவருணத்

தையும், கடைசிவரை கெடுதலின்றிப் பாதுகாத்துக்கொண்டு தன் கொள்கை பருவத்தினும், முதிர்வுற்றவார்த்திக வயதிற்காரியதித்திக் காக மிகவும், கடினமாய்வேலைசெய்தனர். அவர்தாம் உத்தியோகத் திலிருந்து நிரம்ப வேலைசெய்துகொண்டிருப்பதால் தன் சரீரககத் துக்கு நன்மையுண்டு என்று சொல்வது வழக்கம். அது அவரை எய்ப்பினின்றும் ஈடுபடுத்தது. மனிதனுக்குத் திமிர் என்னும்சோம்பல் உண்டென்ற ஞானமே, மிருகங்களைவிட, அவன் மேன்மையாயிருத்தற்கு முக்யகாரணமென்றும்; பொறுத்தற்கரிய அதன் துன்பங்களினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள உணரும் அவசரமே மனிதனை வேலையில் ஈடுபடுவதற்கு திர்ப்பந்தித்து அவனுடைய ஆக்கத்திற்குப் பெரிய பிரேரக கருவியாகின்றதென்றும் 'ஹெல்வெச்சயஸ்' என்பவர் எண்ணுவாராயினர்.

உள்ளவாறே இடையறாமுயற்சியும், மிகுதியான வேலையும் உலககாரியங்களில் மனிதருடன் கூடிப்புரிதலுமாகிய நிலைபெற்ற இக்கொள்கையானது திடசபாவத்தையுடைய ஊக்கத்தவத்தைப் பக்குவப்படுத்தற்கு எப்பொழுதும் சிறந்த கருவியாக நிகழ்கின்றது. விருத்திசெய்து முறைப்படுத்தப்பட்ட வேலைப்பழக்கங்களானவை, இராஜாங்கம், கல்வி, ஆராப்ச்சி, சாஸ்திரபரிசயம், தொழிற்பழக்கமாகிய ஒவ்வொரு முயற்சிக்கும் சமமாக உபயோகப்படக்காண்கின்றோம். ஆகையால் கல்வி சம்பந்தமான சிறந்ததூல்களில் அனேகம், வேலை பழகிய மனிதரால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவேலைக்கு உபயோகமான சுமுக உறப்பு, முயற்சி, காலநயம், உழைப்பு ஆகிய இவை தான் மற்றும் ஒவ்வொருவேலைக்கும் சமமாக உபகாரமாகக்காணப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆதியிலுள்ள அனேகம் இங்கிலீஷ் கார்த்தகர்த்தர்கள் வேலையிற் பழகிய காரியக் காரர்களாயிருந்தனர். ஏனென்றால், குருக்கள்மாறைத்தவிர, படித்த வித்துவான்களின் ஜாதிவகுப்பு என்று இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை. இங்கிலீஷ் கவிக்குத் தந்தையாயிருந்த 'சாஸர்' என்பவர் முதலிற் படைவீரராகவிருந்து அப்பால் அற்பமான தீர்வைவருமான பரிசோதகராயிருந்தனர். அந்த உத்தியோகமானது வேலையின்றிக் கிடைக்கும் ஜீவனமானியம் உடைய தன்மை,

ஏனென்றால் தன் சொந்தக்கையாற் சகல ஆதரவுகளையும் பதிய வேண்டும். ஆயத்துறையில் தன் கணக்குக்களை முடித்தபின்னக், ஆவலுடன் தனக்கு இஷ்டமான புத்தகங்களைப்படிப்பதற்கு வந்த, அவர் கண்ணொளிமங்கி மந்தமாகிறவரை வாசிப்பார்.

இங்கிலாந்திற் பலமானது அதிகரித்திருந்த எலிஸபெத், காலத்திலிருந்த பெரியகிரந்தகர்த்தர்கள் லிட்டெரரி என்னும் பதப்பிரயோகம் தற்காலம் வழங்குகிற படிக்கு, படிப்பபயே, கவனித்துக் கொண்டிருந்தவரல்லர். ஆனால் வேலைசெய்வதற் பண்பட்ட செய்கையை யுடையவராயிருந்தனர். 'ஸ்பென்சர்', ஐயர்லாந்து தேசத்திற்கு லார்ட், டி.பி.டி. ஆகவும், 'ரேலி' முறையே இராஜதோழனும், படைவீரனும், மாலுமியும், ஆராய்ந்துகாண்பவருமாகவும் 'லிட்னி' இராஜ தந்திரியும், ஸ்தாநுதிபதியும், படைவீரனுமாகவும், 'பேக்கன்' என்பவர், லார்ட் கீப்பர், லாட்சேன்ஸெல்லர் ஆவதற்குமுன், உழைப்புள்ள நியாயவாதியாகவும்; ஸ்தாமஸ் பிரென்ஸன் டார்சிச்சில் நாட்டுப்பழக்கமுள்ள வைத்தியனாகவும், ஊக்கர் என்பவர் ஒரு கிராமத்தின் கடின உழைப்புள்ள குருக்களாகவும்; ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்துக்கு ஏஜமாநாகவும் இருந்தனர். ஷேக்ஸ்பியர் தானே அந்நாடகத்தில் கிரந்தையில்லாத நடனாகவுமிருந்தனர். அவர்கள் புத்திலிளக்க வித்யாபிவித்திவையிட பணத்தைப் பெருக்குவதில் விசேஷ ஜாக்கிராத உள்ளவராய் இருந்திருப்பதாய்த் தோன்றுகிறது. ஆகிலும் சமூக உற்பாண வேலைப் பழக்கங்களை யுடைய இவர்கள் அனைவரும்; எல்லாக்காலத்திலும் மிகவும் பெரிய கிரந்த கர்த்தர்களாயிருந்திருக்கிறார்கள். எலிஸபெத் உடைய நாடார், முதலாவது ஜேம்ஸ் உடையதும் மிகவும் உயர்ந்த கல்வி முயற்சிக்கும் மகிமைக்கும் குறித்த காலமாக இங்கிலாந்து தேச சரித்திரத்தில் விளங்குகின்றது.

முதலாவது சார்லஸ்உடைய ஆளுகையில் கெளலி என்பவர் தருமச்சொத்து விஷயமாயும் நம்பிக்கைப்பொருள் விஷயமாயும் பற்பல உத்தியோகங்களை உடைத்தாயிருந்தனர். இராஜ வகுப்பைச் சேர்ந்த அனேக தலைவர்களுக்கு அந்தரங்க காரியதரிசியாயிருந்து அப்பால் ராஜமகியிக்கும் முதலாவது சார்லஸ்க்கும் நடந்த

எழுத்துச் சம்பாஷணைகளை எழுதி அர்த்தப்படுத்துவதற்கு அவருக்கு அந்தரங்ககாரியதரிசியாய் நியமிக்கப்பட்டார். அந்த வேலையானது அனேக வருஷங்களாக அவருடைய பகல் வேலையாகவும் அடிக்கடி இராத்திரி நேரத்தையும் உரிமைப்படுத்தும். இராஜாபக்கத்தில் இவ்விதமாய்க் கௌலி என்பவர் வேலையாபிருந்த பொழுது மில்ட்டன்ஆனவர் ஜனங்களுக்காக லத்தீன்சிக்டிரட்டேரியாகவும் அப்பால்லார்ட் புரேரடக்டருக்கு, காரியதரிசியாகவும் இருந்தனர். பின்னும் அவருடைய பாலியவபதில் மில்ட்டன்ஆனவர் தாழ்ந்த உவாத்நிமைத் தொழிலை உடைத்தாயிருந்தனர். “அவருடைய கல்விச்சாலையில், அவர் முயற்சி செய்த மற்றெவ்வொருகாரியத்திலும் போல, மிகுந்த உழைப்பெடுத்தார். அதனைச்சந்தேகிப்பதற்கு யாதொரு முகாந்தரமுமில்லை” என்று டாக்டர் ஜான்ஸன் சொல்லுகிறார். அவருடைய உத்தியோக வேலைநின்ற (Restoration) ரெஸ்டோரேஷன் காலத்திற்குப் பிற்பாடுதான், மில்ட்டன் தன் முக்யமான கிரந்தத்தை உண்டாக்குவதற் பிரவேசித்தார். ஆனால் அவருடைய பெரியமகாகாவியத்தை எழுதத்தொடங்குவதற்கு முன்சுறுப்பும் பொறுக்கியெடுத்ததுமான வாசிப்புடன் உறுதிமான விசாரணையும் கௌரவமான சகல விதத்தைகளிலும் காரியங்களிலும் ஆழ்ந்த பரிசோதனையும் அவசியமென்று அவர் நினைத்தார்.

‘லாக்’ என்பவர் முதலில் இரண்டாவதுசார்லஸ்க்குள் வியாபாரக் கூட்டத்திற்குக் காரியதரிசியாகவும், அப்பால் மூன்றாவது உவில்லியம் என்பவர்க்குள் ‘அப்பீல்கள்’, வியாபாரம், பரிநிடுதல் ஆகிய இவைகளுக்கு, நம்மிஷனராகவும் இங்ஙனம் பற்பல ஆளுகைகளில் உத்தியோகம் வகித்தனர். முதன்மை பெற்ற அனேகங்கல்லிமான்சன், ‘ஆன்னி’ இராணியின் அரசாட்சியில் உத்தியோகம் வகித்தனர். ‘அடிஸன்’ ராஜ்யத்தின்காரியதரிசியாகவும், ‘ஸ்மல்’ என்பவர் ஸ்டாம்புகள் காரியதரிசியாகவும், பிரையர் என்பவர் ராஜ்யத்தின் உதவிக்காரியதரிசியாகவும் அப்பால் பிரான்சுக்குத் தூதராகவும், ‘டிக்கல்’ இராஜ்யத்தின் உதவிக்காரியதரிசியாகவும், அயர்லாந்துதேசத்து நியாயப்பிரபுக்களுக்குக் காரியதரிசியாகவும், ‘காங்கீரில்’ என்பவர் ஜெமெக்காவுக்கு காரியதரிசியாகவும், கேப் என்பவர் ‘ஹானேவர்’ இலுள்ள விகேஷனுக்கு காரியதரிசியாகவும் இருந்தனர்.

உள்ளவாதே வேலைநின் பழக்கங்கள் கற்றறிந்த மனதைச் சாஸ்திர சம்பந்தமான அல்லது கல்விசம்பந்தமான முயற்சிகளில் திருதியின்மைப் படுத்தாமற் பெரும்பாலும் அவைகளை நன்றாய்சினை செய்கின்றன. வேலையினுடையவும் யதார்த்த தன்மையானது ஒரேவிதமென்றும், ஊக்கமும், யோசனையும், கற்றுணர்ந்த அறிவும், அனுபவங்களுமும், அறுசுறுப்பும், தீர்க்காலோசனைத் தத்வமும் ஒன்றுகூடினால் வேலைகல்வி ஒவ்வொன்றும் முற்றுப்பெறுமென்றும் இவ்வித ஐக்கியத்தை மனிதனுடைய சபாவத்தின் ஏகாசிரித்ததத்வமாக 'லார்ட் பேக்கன்' என்பவர் ஆதரிக்கின்றன என்றும் 'வால்ட்டேர்' என்பவர் உண்மையுடன் அழுத்திச்சொன்னார். மேதாநியாயுள்ள மனிதனும் தினசரித நடபடிக்கையான வேலையில் உள்ளபடியே, ஏதேனும் ஒருவகையால் அனுபவப்பட்டிருந்தால்ன்றி மனுவிய காரியங்களைப்பற்றி வாசிக்க யோக்யமான புஸ்தகம் ஒன்றும் எழுதமுடியாதென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

இதினால் தற்காலத்திலுள்ள அநேக சிறந்த புஸ்தகங்கள் வேலையிலுள்ள மனிதர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்குக் கல்வியானது ஒருவேலையாய் இருப்பதைவிடப் பொழுதுபோக்காயிருந்தது. ஜீவனத்திற்காக எழுதுகிறதைக் கஷ்டமென்றறிந்த 'குவார்ட்டர்லி' பத்திராதிபராகிய 'கிப்பர்ட்' என்பவர் ஒருக்கால் சொன்னதாவது:—'தினசரித வேலைசெய்து அதன் விட்டாற்றியின் ஒரு மணிகேரத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட உபநியாசமானது கல்வியை வியாபாரமாக வுடைய ஒருமனிதனுடைய ஒரு முழுநாள் உழைப்பைப்பார்க்கிலும் அதிக மதிப்புள்ளது. ஒரு விஷயத்தில், நீரோடையை நோக்கிச் செல்லுகிற மாணப்பேரல் அறிவானது சந்தோஷமாய் ஆழதலடைநிறதற்கு வருகின்றது. மற்றொரு விஷயத்தில் அம்மானுது நாய்களாலும் பசியின் அவசரத்தாலும் ஓட்டப்பட்டிருத்தாகக் கொண்டு இளைத்து ஒடுகிறதைக்கமான மர்க்கத்தைப் பற்றுவது போலாகின்றது.

இத்தாலியா தேசத்தில் ஆதியிலிருந்த பெரியகல்விமான்கள், கல்வியை பயின்றவந்தவரல்லர். அவர்கள் வியாபாரம், இராஜஉத்தி

யோகம், ஸ்தானாதிபத்யம், நீதியாதிபத்யம், படைவீரனாதலாகிய வேலைகளை உடையவராயிருந்தனர். பிளோரன்ஸின் சிறந்தகிரந்தகர்த்தவாகிய 'சில்வேனி' என்பவர் ஓர் வியாபாரியாயிருந்தனர். டான்டி, டீட்டர்ச்சி, பொக்காகியோ, இவர்கள், ஏறக்குறைய முக்கியமான இராஜாங்கதொழித்தியத்தில் வேலையாயிருந்தனர். டான்டி என்பவர் ஸ்தானாதிபத்யத்தை எய்துவதன் முன்னர்ச்சிலகாலம் பதார்த்தகுணபரிசோதகரும்; மருந்துச்சாக்கு வியாபாரியுமாக விருந்தனர். 'கலீலியோ,' 'காலவேனி' 'பேரினி' இவர்கள் வைத்தியர்களாகவும், கோல்டோனி சியாயவாதியாகவும் இருந்தனர். ஆரியஸ்டோ என்பவருக்கு கவித்திறமையிலிருந்த யூக ஆதிக்கத்தினால் விற்கு நிகராக, காரியங்களை நடத்துவதிலும் சாயர்த்தியமிருந்தது. அவருடைய தந்தை இறந்தபின்னர், அவருடைய கனிஷ்டர்சனருக்கும், கனிஷ்டைகளுக்குமாகக் குடும்பச்சொக்தைப்பாதுகாப்பதற்கு அழைக்கப்பட்டபொழுது, அதைத்திறையடினும் உண்மையுடனும் நடத்தினர். காரியங்களை நடத்துகிற அவருடைய யூகமானது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்ததால் பெர்ராராவின் டியூக் ஆனவர் ரோம்நகரத்திற்கும் பின்னும்சிலகாலங்களுக்கும் முடியமான காரியங்களுக்காக அவரை நியமித்தார். அப்பால் தொக்தரவுள்ள ஓர்மலைநாட்டினுக்கு அதிபதியாக அவர் நியமிக்கப்பட்டபொழுது, உறுதியும் சியாயமுமான ஆளுகையால், நல்லஒழுங்கும் கேஷமமுமான நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதற் சித்தியடைந்தார். அத்தேசத்துத்திருடர்களுங்கூட, அவருக்கு மரியாதைசெய்தனர். ஒருநாள், பலைப்பக்கத்தில் அவர்திருடர்களின் கூட்டத்தாற்பிடிக்கப்பட்டபொழுது, தன்பெயரைச்சொல்லவே அவர்கள் உடனே, அவர் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அவரை கேஷமயாய்க்கொண்டுசேர்க்க இசைந்தனர்.

மற்றத்தேசங்களிலும் இப்படியே இருந்திருக்கிறது, ரைட்ஸ்-ஆர்-ஷேன்ஸ் - என்னும் கிரந்தம் உண்டாக்கிய வேட்டல் என்பவர் அனுபவமுள்ள ஸ்தானாதிபதி யாகவும் வேலைத்திறமையில் முதுசன்மை பெற்றவராகவும் ஓர்நபர். ராபிஸெர்ஸ் என்பவர் தேர்ந்த வைத்தியனாக இருந்தார். ஸ்சில்லர் என்பவர் ரணவைத்தியனாக விருந்தார். 'ஸெர் லேன்டஸ்,' 'லோப்பி - வீகர்,' 'கால்

டொரன், 'கமோயன்ஸ்,' 'டெஸ் கர்ட்டீஸ்,' மாப்பெர்ட்சு குயஸ்,' 'லா-ஜோசு- பெளக்காலட்,' 'லேஸ்டீ,' 'லாமார்க்' ஆகிய இவர்கள் ஆரம்பத்தில் படைவீரராயிருந்தனர்.

நம்முடைய செர்த்த தேசத்தில் தங்கள் கிரத்தங்களால் இப் பொழுது பிரசித்திபெற்ற அனேகர் தங்கள் வியாபாரத்தால் ஜீவனம் செய்து வந்தனர். 'வில்லோ' என்பவர் தம்முடைய சிட்டாற்றி நேரத்தில், அங்கேரிக்கப்பட்ட சத்தியும் யோச்சிபதைபுமுள்ள நாடகங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய ஆயுளில் வெகுநாளம் பவுல்ட்டிரியில் தட்டான்வேலைசெய்துவந்தனர். 'ஐஸாக்வால்ட்டன்' என்பவர் 'பிளீட்' விதியில் சவுளி வியாபாரியாக விருந்து தன் சிட்டாற்றி நேரங்களில் அதிகமாய் வாசித்து பிற்காலம் தான் எழுதக் கருதிய ஜீவ்யசரித்தின் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய, சங்கதிகளைத் தன்மனதிற் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். 'டிப்போ' என்பவர் முறையே, குதிரை வியாபாரியும் செங்கல் ஒபிவியாபாரியும் கடை வியாபாரியும், கிரத்தகர்த்தாவாகவும், இராஜ்யஸ் தானாதிபதியாகவும் இருந்தார்.

'சாமுவேல்லிச்சார்ட்டன்' என்பவர் சாமர்த்தியமாகத்தன் கல் விபையும், வேலையையும் ஒன்றுசேர்த்துக்கொண்டார். எவ்வாறெனின் 'பிளீட்' விதியின் 'ஸேலிஸ்பரிசோர்ட்டில்' உள்ள தம்கடையின் பின்பாகத்திலிருந்து, கதைகள் எழுதி முன்பக்கத்தில் வைத்து விற்புக்கொண்டிருந்தார். 'பர்மிங்ஹாம்' பட்டணத்தின் 'உகில்லியம் ஹட்டன்' என்பவரும் புஸ்தகம் விற்பதையும் புஸ்தகம் உண்டாக்குவதையும் சாமர்த்தியமாக ஒன்றுகூட்டிக்கொண்டனர். ஒருமனிதன் ஐம்பதுவருஷம் வாழ்ந்தும் தன்சொர்த்தத்தன்மையைத் தான் உணராமலிருக்கலாமென்று அவர் சுவயங்கிருதமானதன் ஜீவ்யசரித்திரத்தில் சொல்லுகின்றார். பர்மிங்ஹாமைப்பற்றிக்கான்எழுதிய சரித்திரத்தை உலகத்தார் வாசித்து அவருக்குச்சொல்லுமவரைதான் ஒரு பூர்வசரித்திர பிரகாசகராயிருந்தது தனக்குத்தெரியாது என்று அப்பால்தானே கண்டுஉணர்ந்ததாகவும் சொன்னார். அப்படியே, பெஞ்சாயின் பிராங்கிலின் என்பவரும், அச்சாடிப்பவரும், புஸ்தகம் விற்பவரும், கிரத்தகர்த்தரும், சதவசாஸ்திரியும், இராஜகர்த்திரருமாயிருந்தார்.

மேலமயம்.

இரர்மாவதாரசீ கெய்யுட்பாடாந்தாம்.

சிஞ்சிந்தைப்படலம்.

தோன்றலஃ துரைத்தலோடு மாருதி தொழுது தொல்லையான்
 யான்றது லறிஞ போன பொருண்மனத் தடைப்பா யல்லை
 யேன்றது முடியோ மென்னி னிறந்துமித் திறத்துக் கெல்லாஞ்
 சான்றென வறவோய் போந்துன் நன்முனைச் சாந்து யென்றான்.

என்னும் எடு-ம் செய்யுளில், 'சான்றென வறவோய் போந்துன் நன்முனைச்சாந்தி யென்றான்' என்பது, 'சான்றது வறமே போதுன் நன்முனைச்சாந்தி யென்றான்' எனக்காணப்படுகின்றது. 'இத்திறத்துக்கெல்லாஞ்-சான்றென வறவோய் போந்துன் நன்முனைச்சாந்தி யென்றான்' என்பது, பொருட்பொருத்தமுடைய தன்ருதலிற் பிள்ளையதே பொருத்தமுடைத்து, பிள்ளையதற்கு இத்திறத்துக் கெல்லாம் சான்று தருமம் எனப்பொருள் கொள்க. தருமத்தின் மேல் வைத்து ஆணையிட்டுக் கூறினான் என்றபடி.

ஐ

இயைத்தர ளெல்லீ கீசென் தெய்தலை செல்வ மெய்தி
 வியத்தின யுதலி கொன்றாய் மெய்யிலை யென்ன வீங்கி
 யுயர்ந்தது சேற்ற மற்ற துற்றது செய்கை நானு
 நயந்தெரி யனுமன் வேண்ட நல்கின னம்மை யின்னும்.

என்னும் அக-ம் செய்யுளில், 'உயர்ந்தது சேற்ற மற்ற துற்றது செய்கை நானு - நயந்தெரி யனுமன் வேண்ட நல்கின னம்மை யின்னும்' என்பது, 'உயர்ந்தது சேற்ற மற்று லுற்றனன் செய்கை முற்று - நயந்தெரிந் தன்னை வேண்ட நல்கின னம்மை யின்னும்' எனக்காணப்படுகின்றது. தாரையே முன்பு வேண்டினவாரதலின் அவனைக்கூறுதலே சிறப்புடைமையின் பிள்ளையதே பொருத்தமுடைத்து. பிற்செய்யுண் முதலாக அவன் செய்கையையே விரித்துக்கூறுதலாலும் அது பொருத்தமுடைமை காண்க. 'அற்றலுற்ற

என்பது 'பொங்கிய சிற்றம் பற்றிப் புருத்திலன் பொருமி சின்ரு
எனக்கையு மினிது' கையக நடத்த தென்னே

மறவண்பு-மேனி கோக்கான் மைந்தனு மனத்து வந்த
பொங்கிய சிற்றம் பற்றிப் புருத்திலன் பொருமி சின்ரு
எனக்கையு மினிது கையக நடத்த தென்னே
வெக்சன்பா வென்னச் சொன்னு எண்ணலு மினைய சொன்னுன்.

என்னும் அரு-ம் செய்யுளில், 'பொங்கிய சிற்றம் பற்றிப் புரு
த்திலன்' என்பது, 'பொங்கிய சிற்றமாற்றிப் புருத்திலன்' எனவும்,
'எங்கன்பாலென்னச் சொன்னு எண்ணலு மினைய சொன்னுன்' என்
பது, 'எங்கள் பாலென்னக் கேட்டா னிளவலும் வரவைச்சொன்
னு' எனவுக்காணப்படுகின்றன. 'சிற்றம் பற்றிப் புருத்திலன்'
என்பதும், 'சொன்னுன்' என்பதும், 'இனைய' என்பதும் பொருட்கி
யையில்லையாதலிற் பின்னையவே பொருத்தமுடையன. பிற்கூறப்
பட்டன வொன்றுமின்றையின் 'இனைய' என்பது பொருத்தாமை
காண்க.

ஐ.

உறவுண்ட சிந்தை யானு முரைசெய்வா னொருவற் கின்னம்
பெறலுண்டே யவரா லீண்டியான் பெற்றபேரு தவி யுற்ற
திறவுண்டோ வென்னிற் தீர்வா னிருத்தபே ரிடரை யெல்லா
கறவுண்டு மறத்தேன் காண னுணவன் மைந்த வென்றான்.

என்னும் அரு-ம் செய்யுளில், 'ஒருவற் கின்னம் - பெறலு
ண்டே யவரா லீண்டியான் பெற்றபேரு தவியுற்ற - திறவுண்டோ வெ
ன்னிற் தீர்வா னிருத்த பேரிடரையெல்லாம்' என்பது, 'யார்க்குமென்
போற் - பெறவுண்டோ வவர் பால் யான்முன் பெற்றபேரு தவிச்
செல்வற் - திறவுண்டாள் பொருட்டாற் தீரா திருத்தபே ரிடரை யெ
ல்லாம்' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையது இசைப்பொருத்தமும்
பொருட் பொருத்தமுமின்றாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடை
த்து. திறத்தல்—நீக்குதல். துறத்தலின் திரியு போலும்.

ஐ.

முட்டிய பழியெனு முருக்கு நீயவித்
தாட்டியை கக்கைநீ பாசன் தேவியைக்

காட்டினை யெனினெமைக் கடலி னரமீர்
காட்டினை யாற்பிறி துயிரு மில்லையால்.

என்னும் ௧௧௩ - ம் செய்யுளில், 'ஊட்டினை யாற் பிறிதுயிருமில் லையால்' என்பது 'ஊட்டினை யதற்குப்பின்னுயிருமுள்ளதால்' எனக் காணப்படுகின்றது. முன்னையது பொருட்சிறப்பின்றாதலிற் பின் னையதே சிறப்புடைத்து. ஊட்டினால் உயிருளதாகும் என்பது இயை புடைத்தாதலிற் சிறப்புடைத்தாதல் காண்க. 'ஊட்டிய தொக்கும் பின்னுயிரு முள்ளதால்' எனவும் பாடம்.

ஐடி

கண்ணிய கணிப்பருஞ் செல்வக் காதல்விட்
டண்ணலை யடிசொழ வணையு மன்பினால்
கண்ணிய கவிசூலத் தரச னுடொறும்
புண்ணியற் றொழுகழற் பாதன் போன்றனன்.

என்னும் ௧௧௪ - ம் செய்யுளில், 'கண்ணிய கவிசூலத் தரச னு டொறும் - புண்ணியற் றொழுகழற் பாதன் போன்றனன்' என்பது, 'கண்ணிய கவிசூலத்தரச நாமவேற் - புண்ணியற் றொழுவரும் பாதன் போன்றனன்' எனக்காணப்படுகின்றது. 'நாடொறும் புண்ணியற் றொழுகழற் பாதன்' என்பது குறித்தபொருளை நன்கு விளக்காமையிற் பின்னையதே பொருத்த முடைத்து.

ஐடி

ஒன்பதி னாயிர கோடி யுற்றது
நின்பெருஞ் சேனையக் கெடிய சேனைக்கு
நன்பெய ரவதிகா னனை கண்ணிய
பின்செயற் பாலது பேசற் பாற்றென்றான்.

என்னும் ௧௧௫ - ம் செய்யுளில் 'ஒன்பதினாயிர கோடியுற்றது- நின்பெருஞ் சேனையக் கெடிய சேனைக்கு - நன்பெய ரவதிகா னனை' என்பது, 'ஒன்பதி னாயிர கோடி யென்னுட-லின்படையுற்றதற் கெடியசேனைக-ணன்வர வமைதிநாணை' எனக்காணப்படுகின்றது. 'நன் பெயரவதிகா னனை' என்பதிலும், 'நன்வரவமைதிநா னனை' என்பது பொருட்சிறப்புடைத்தாதல் காண்க.

தானை காண்படலம்.

இப்படலத்து முதற்கண் அச்சுப்பிரதியில் இல்லாத இருசெய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கே காட்டுகும். அவை,—

இன்ன தாகிய திறத்திவ ரிருக்கமுன் போகச்
சொன்ன வாயிர் கோடியிற் றாதர்தத் திறத்தார்
பன்ன வாரிறு வென்ன மால் கவிப்படை பயிலப்
பென்னின் வரர்கழ லீடபனக் கிட்கிந்தை புருத்தான்.
கங்கைக் குடிதன் கருணைபெற் றுடையமுன் வாலி
பொருகு மாணையி னென் றிடைப் பொருப்பினும் பொலியத்
தங்கி வாழ்கவித் தானையங் காறைந்து கோடி
வங்க வேலையிற் பார்திட வசத்தன்வந் தடைத்தான்.

என்பன. 'இன்னதாகியதிறத்திவரிருக்க' என்பதற்கிடையய, இதற்கு முற்படலத்திலே வட்டுப்பிரதியில், 'அங்கதற்கினியன்' என்னும் கரு-அ-ம் செய்யுள்வகையுமே காணப்படுகின்றன. ஆதலின் இவையும் கம்பர்வாக்கேபோலும். இன்னும் மேற்படிபடலத்து,

தாம னாப்பெருக் தவிசுறை சதுமுகக் கடவு
னோம வக்கியி றுதித்தன வுலப்பில கோடி
யாமெ னப்புகல் வானரத் தானையத் கணித்தா
மாக யப்பியத் தெறுழ்வலி மயிந்தன்வந் தடைத்தான்.

என்னுமொருசெய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதுவும் பொருத்தமுடையது போலும்.

ஐடி

மீண்டி ராமனை யடைந்திகல் வென்றிவேல் வீர
காண்டி நீயெனை வான்முறை தெரிவுநக் காட்டி
யாண்டி ருந்தவ னாதரத் துவகையி னுடி
வீண்டு சேனைபா லெறிகட னெறிபடர்க் தென்ன.

என்னும் ௩௦-ம் செய்யுளில், 'ஆண்டிருந்தவனாதரத்துவகையி னுடி - வீண்டுசேனைபா லெறிகடனெறிபடர்க் தென்ன' என்பது 'ஆண்டிருந்தனனாத் தெழுந்திலாதத்தையன்றே - வீண்டுசேனைமா லெறிகடனெறிபடர்க்தென்ன' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையது பொருட்பொருத்தமுடைத்தன்றாதலிற் பின்னையதே பொருத்

தழுதழுத்து. காட்டி ஆண்டிருந்தன்ன என்பது இயைபுடைத்தாதல் காண்க.

இன்னும் கிட்கிர்க்கைப்படலத்து 'வருத்தமும் பழியுமே..... கைக்குமே' என்னும் கசகம் செய்யுளில், 'அருத்துமென்றால்' என்பது, 'இருத்துமென்றால்' எனக்காணப்படுகின்றது. இதுவும் பொருத்தமுடைத்தாதல்காண்க.

சி. கணேசையர்.

உ

சாதுரிய வசனங்கள்.

ஊ

க. எட்டையபுரத்தில் பிரசித்த வித்வானொருவர் வீட்டுவாயிலிலே, அடுத்த வீட்டுப் பிரபு ஒருவர் தம்விடுகட்டுநிலை உத்தேசித்துத் தம்வீட்டினுள்ளிருந்து, "மேனா"ப் பல்லக்கை வைத்திருந்தனர். அவ் வித்வான் வீட்டுவாயிலிற் பல்லக்கு வைத்திருந்தலைப் புதிதாகக் கண்ட மற்றொரு பிரபு, வித்வானை நோக்கி "மேனாப்பல்லக்கு யாரது" என்று கேட்க, வித்வான் "மே நா" என்று விடையளித்தாராம். "மே நா என்பது என்னுடையதல்ல" என்று வடமொழியிற் பொருள் தரும்.

உ. வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் வல்ல ஒருருருவானவர், சிஷ்யர் சிலர்க்கு வேதாந்தோபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். அவர் சிஷ்யர்கள் சிலகாலத்துக்கெல்லாம் சமய வுணர்ச்சியுடையவரானதோடு, அதனால் உபசார்தியடையாது தாந்தாம்மேல் என்று அகங்காரமுடையவரானார்கள். இச்செய்தியைக் குருவானவர் குறிப்பாறுணர்ந்து, அவர்களது அகங்காரத்தை அடக்கக்கருதி, தம் சிஷ்யர்களை யழைத்து, "உங்களில் யாவர் மோகூதமடையக்கூடியவர்" என்று கேட்ட, அவரில் ஒருவன், தானே அலீகடைதற்குரியவன் எனத் தன் ஞானவன்மை மலப்பற்றிப் புகழ்ந்துகொள்ள, மற்றவன் அவனை யிகழ்ந்து தானே நற்கதிக்குரியோன் என்று கூறினான். இவ்வாறு, சிஷ்யர்கள் ஒருவரையொருவரிகழ்ந்து தம்மைப் புகழ்ந்துகொள்

ளும் தன்மையைக் கண்ட ஆசாரியர் புன்முறுவல்கொண்டு, மடத் தைப் பெருக்கி மெழுகும் நன்ஞானியாயிருந்த கிழவியொருத்தியைக் கூப்பிட்டு, “கிழவியே! யாவர் மோகக் கத்திற்குப் போதல் கூடும்” என்று கேட்டனர். அவன், சிரித்துக் கொண்டு, “சுவாமி! நான் போனாலன்றி மற்றவரும் போகமுடியாது” என்று கூறி, அங்கிருந்தவர்களை வெட்டும்படி செய்து ஆசாரியரையும் மகிழ்வித்தனளாம். இச்சாதுரிய வசனத்தில்தான் என்னும் அகங்காரம் போனாலல்லது மோகமடைதல் கூடாது என்னுமுண்மை விளங்குகின்றல் காண்க.

௩. திருநெல்வேலித் தண்டபாணி சுவாமியென்னும் முருக தாசர் கனிஷ்டர் ஸ்தலயாத் திரை சென்றிருக்கும்போது, ஒரு சிவ ஸ்தலத்தை யடைந்து ஒரு நாளிரவில் கோயில்திகாரியைக் கண்டு, “ததியோதனம் புனியோதனம் கிடைக்குமோ” என்று கேட்டார். அதிகாரி அவ்வசனத்தால் அவரை வித்வானென்றறிந்து, உடனே பரிசாரகனை யழைத்து, புலவர்க்கு அவ்விரண்டு சாதங்களும் வேண்டி யவளவு அளித்து உத்தரவிட்டனர். புலவர் அவற்றை வாங்கியுண்ணும்போது, கல்லும் உமியுமாயிருந்தமையால் உண்ணமுடியாது, அதிகாரியிடம் வந்து “தாங்கள் உத்தரவிட்ட ததியோதனமும் புனியோதனமும் எள்ளோ தனமாயிருந்தன; இவ்வன்னத்தைப் புசித்துச் சாமிபும் பிழைத்துப்போனார்” என்று பரிசாசஞ்செய்தனர். அதிகாரி திகைத்து, அறிஞரானமையாற் சிலேடைப்பொருளை யுணர்ந்து “அன்னமறியாதவர்க்கு இவ்வளவு போதாதா” என்று கூறினாராம். [புலவர் கூறிய எள்ளோதனம் என்பது இகழ்த்தக்க சாதம் எனவும், அதிகாரி கூறிய அன்னமறியாதவர் என்பது பிரமாவாகிய அன்னத்தால் அறிய முடியாதவரெனவும் பொருள் தருதல் காண்க.]

௪. சிவகங்கை சமஸ்தான மந்திரி தாண்டவராயபிள்ளையென்பவர் வீட்டுவாசிலில், வெண்பாப் புலிக்ககிராயர் நின்றகொண்டிருந்தபோது, உள்ளேயிருந்து பிள்ளை வெளியேவருஞ் சமயத்தில் அவர் வேலைக்காரனொருவன் முஷ்ணகவந்து புலவரை நோக்கி “பிள்ளை வருவதனாலே நீர் விலகவேண்டுமென்று கூறினன். உடனே புலவர், “பிள்ளை வருவதாயிருந்தால் அதற்குமுன்னே மாவுய் கொடியும் வரல் வேண்டுமே” என்று விலகாதிருந்தனர். இதனைக்

கேட்ட மந்திரிப்பிள்ளை கின்றவர்வித்வா நென்பதறிந்து உபசரித்த
னராமி. [மாவும் கொடியும் என்பது பிள்ளை பிறத்தற்குமுன் தாய்
வயிற்றினின்ற வருவன என்பதும், குதிரையுந் துவசங்களும் என்
பதும் காண்க.]

டு. பேரையூர்ப்பொன்னுசெட்டியாரென்பவர் ஒரு சபையில்
அவதானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு புலவர் ஒற்றை
வினாக்களுக்கு இடுங்கால், “இலங்கை எழுதூற்றுக்காதவழிக்கு எட்
டேமுக்கால் தூற்றல் விழுமானால், காதவழிக்கு எவ்வளவுதூற்றல்
விழும்” என்று கேட்க, புலவர் மயங்கித் திகைக்க, அருகிலிருந்த ஊங்
கவைவர் என்னும் புலவர் அவதானியை நோக்கி, “நன்றாகத் தூணி
தனை” என்றனராம். உடனே செட்டியார் “எழுதூற்றுக்காணி யெட்
டேமுக்கால்” என்பதைபுணர்ந்து காணியென விடைகூறினராம்.

சு. ஒரு லோபியாகிய செட்டியாரிடம் புலவரொருவர் போய்
ச-பாடல்களைக்கூறி, ஏதாவது உதவிசெய்யக் கேட்டனர். செட்டி
யார் புலவரை நோக்கி “ஏன் ஐயா உபத்திரவப்படுத்துகிறீர்; காசா
லேசா” என்றனர். புலவர் அதுகேட்டுக் கடுங்கி கோபங்கொண்டு
செட்டியை நோக்கிக் “ஆம், காசாலேசா” என்று ஒரு சாபங்கொடு
த்துச்சென்றனராம்.

எ. கல்போதில் பெரியதம்பியாசாரியை ஒரு இரட்டியார்கண்டு
“என்ன ஆசாரி தட்டான்பயிர் காய்த்திருக்கிறதா” என்றுகேட்க,
அதற்கு அவர் “ஆம், உழவிரட்டியானால் காய்க்கத்தடையில்லை”
என்றனராம்.

அ. முல்லைநகரென்னும் மூழிப்பட்டி ஜமீந்தார் அவர்களிடம்
திருமலைக்கொழுந்துக் கவிராயர் என்பவர் சென்றிருக்கும் காலத்தில்,
ஜமீந்தார் இப்பொழுது சமயமில்லையென்று கூறி, “அந்த மரநிழல்
இந்தச்சுவர்ப்பக்கம் வரும் வேளைபார்த்து வாரும்” என்று கூற,
அதற்குக் கவிராயர் “ஓ! இது படியாதவன் கணக்கோ” என்று
கூறிச்சென்றாராம். [இது பூயின்மேல் சூரியனிழலைக் கொண்டு
செய்யுங் கணக்கோ என ஒருபொருள் தரும். படி - பூமி, ஆதவன்
சூரியன்.]

க. ஒற்றைக்கண் குருடாயிருந்தவரும் சிறிது கருவமுடையவருமான ஒரு புலவர் ஒருதமிழ்க்கலாசாலைக்குச் சென்றிருந்தபோது, அங்கிருந்த தமிழ்ப்பண்டிதர் அவரை உபசரிக்க, அப்புலவர் 'பிள்ளைகள் என்ன படிக்கிறார்கள்' என்று அப்பண்டிதரைக் கேட்க பண்டிதர் 'நன்னூற்காண்டிகை படித்து விருத்தி படிக்கின்றார்கள்' என்று கூற, 'ஆயின் நான் ஏதாவது சில கேள்வி கேட்கலாமா?' என்று புலவர் கேட்க, 'ஆகியபணை யாது? கேட்கவேண்டும்' என்று பண்டிதர் பணிந்துகூற, 'உடனே புலவர் அவ்வகுப்புப் பிள்ளைகளிலொருவனை நோக்கி, "நெடிவோடு சிரித்தொடர்க் குற்றுக்கரங்களுட், டறவொற்றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே" — இச்சூத்திரத்துக்கு ஒருதாரணஞ்சொல்" என்று வெகு முருக்காகக் கேட்டனர். அந்தப்பையன் சிறிது புன்முறுவலுடன் "குருடு + கண் = குருட்டுக்கண்" என்றான். புலவர் பெரிதும் வெட்கிச் சென்றனராம்.

க௦. சிவகங்கை மகாராஜா அவர்கள் தம்சம்ஸ்தான வித்வான் வேலுக்கவிராயர் முதலிய வித்வான்களுடன் கூடிக்களித்திருக்கும் போது, வெண்பாப் புலிக்கவிராயர் என்பவர் அரமணை வாயிலில் நின்றுகொண்டு, வாயில் காலலர்மூலம் "புலி வருகின்றது" என்று அரசருக்குச் சொல்லியனுப்பினர். அச்செய்திகேட்ட அரசர், "அதற்கு மகிழ்ந்து "புலி இங்கே வந்தால் சிறிதும் பயமில்லை. இங்கே வேலிருக்கின்றது; னசரியமிருந்தால் வரலாம்" என்று சொல்லியனுப்பினராம்.

க௧. ஒரு வித்வான், தம் மனைவி குருடியாயிருந்தமை கருதி, நிரம்பப் பணஞ் செலவிட்டு, ஓர் இலக்ஷணமான பெண்ணை மறுமனைவியாக மணம் புரிந்துகொண்டனர். ஒருநாள் அவ்வித்துவானுடைய சினேகரில் ஒருவர் அவரைச் சந்தித்து "நண்பரே! முதன்மனைவியிருக்கும்போது மறுமனைவியைப் பெருஞ்செலவிட்டு மணம் புரிய நேர்ந்த காரணம் என்ன" என்றுகேட்க, அதற்கு வித்வான் "தாரம் இலக்ஷணமில்லை, தனம் லக்ஷியமில்லை" என இலக்ஷண லக்ஷியப்பொருள் தொனிக்கக் கூறினராம்.

புத்தகக்குறிப்பு.

இராஜாம்பாள்:—இது சென்னை ஸ்ரீமத்-ஜே. ஆர். ரங்கராஜா அவர்களால் எழுதப்பெற்ற “துப்பறியும்” நவீனகங்களில் (Novels) ஒன்று. மேற்றேயத்துக்கல்லியின் பெரும்பயனாக நாம் அடைந்து வரும் அநேக நன்மைகளில் உள்ளோன் தலைவனாகவும் இல்லோன் தலைவனாகவும் கொண்டு, ஒரோவழி ஒருசாரார்மாட்டு நிகழும் ஒழுக்கங்களைச் சிலரிடத்தேற்றி இடமும் காலமுமுதலாயின நியமித்துக் கூறும் இத்தகைய கற்பித சரிதங்களும் ஒன்றும். இக்கதைகள், பொழுதை இனிதாகப்போக்கற்குரிய கருவிகளில் ஒன்றாயினும், அதனால் அடைதற்குரிய நன்மைகளும் அனந்தபென்பதில் ஐயமில்லை. நல்லறிஞர்களால் வெளிவரும் கற்பிதசரிதங்கள் சாதாரண நிலையினுள்ள ஒருவனை உலகியல் நன்கறிந்தவனாக்கவல்லன என்பது திண்ணம். ஆங்கில முதலிய மேனாட்டு மொழிகளில், அறிவாளர்களால் எழுதப்பெற்ற கதைகள், அந்நாட்டாரது லௌகிகஞானத்தின் அளவற்றபெருமைக்கு ஒரு காரணமென்று சொல்லலாம். இத்தகைய சரித்திரங்கள் சில நம்மவரும் தமிழில் எழுதிவருகின்றனராயினும், அவற்றில் தலைசிறந்து எல்லாவழியாலும் உபயோகப்படுவன சிலவேயாம். அவற்றில் ஒன்றாக, ராஜா அவர்கள் எழுதிவெளியிட்ட “இராஜாம்பாளை”க்கூறத்தடையில்லை. இந்நூலால், ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் அறியக்கிடக்கும் ரீதிகளும் வழக்குகளும் புத்திகளும் அநேகமுள்ளன. இத்தகைய கதைகள், கேவலம் பொழுதுபோக்கற்குரிய இன்பமாத்திரமன்றி, பாஷையின் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகக்கூடுமாயின், இவற்றால் இன்னும் பெரும் பிரயோஜனமுண்டென்பது திண்ணம். இந்நவீனகத்தின் போக்கு ஒழுங்குடையதாகவும், படிப்பவர் மனத்தை இழுத்துச் செல்லக் கூடியதாகவும் அடைந்திருத்தல் வியக்கத்தக்கதேயாம். இப்புத்தகம் பார்வைக்கு மிக வழகாகவும் நல்ல கடிதத்திலும் அமைக்கப்பெற்று, 184-பக்கங்கள் கொண்டுள்ளது. இதன் விலை அணு—12.

பரிமளா:—இதுவும் மேற்கூறியதுபோன்ற நவீனகமேயாகும். ஆனால், இந்நவீனகம், வங்கபாஷையினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட

டதாரும். இதனை அப்பாஷையில் இயற்றியவர் இன்னார் என்பது தெரியுமாயின், நண்பர்கள் இந்நூலின்பெருமையைத் தாமே மதித்து அபிமானிப்பரென்பது திண்ணம். இதனையிறந்தியவர் பாரதமாதா லின் அரும்பெற்ற புதல்வர்களுள் ஒருவரும், “வந்தேமாதர” மந்திர த்தைப் பிரசாரஞ்செய்த மஹாணும் வித்வசிரோமணியும், வங்க பாஷையில் எத்தனையோ நூல்களையற்றியவருமாகிய பூர்மான்-பங்கீம சந்திரஜடோபாத்தியாயர் என்னும் வங்காளதேசாபிமானியேயாவார். இந்நூற்பெருமையைப்பற்றி நாம் கூறப்புகுவதிலும் அதன்மொழி பெயர்ப்பைப்பற்றிக் கூறுதலே நம்கடவையாம். இதன்மொழிபெ யர்ப்பு, இனிமையும் எளிமையும் வாய்ந்துள்ளது. அத்யற்புதமான கதைப்போக்கை, தமிழர்கள் மிகவும் நன்றாக அறிந்து சுவைக்கும் படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வங்கபாஷையில் பேர்பெற்ற வித்வா னொருவரது அருலம்பெருமைகளை நம் தமிழகத்தாரும் அறிந்து மகி ழ்தற்கு இந்நூலைத் தக்ககருவியென்னலாம். இதனைமொழிபெயர்த் தவர், பூர்மத்-T. V. கிருஷ்ணலாமி சாஸ்திரியாரவர்கள். இந்நூல் திரிசிரபுரம் பிரஜாதகூலன் பத்திராதிபர் பூர்மத்-S. G. இராமானுஜ நாயுடு அவர்களால் முகவுரையுடன் பதிக்கப்பெற்றது. இதன்னை உயர்ந்தபதிப்பு அணு—10. சாதாரணப்பதிப்பு அணு—8.

பத்திராசிரியர்.